

CATALUNYA
GROP N.R.

J. A SACG 415
SANTIAGO DE CUBA

BUTLLETI D' INFORMACIO CATALANA

NUMERO 40

PUBLICACIÓ DEL "CATALUNYA" GROP N. R.

FEBRER 15. 1943

CRONICA

De totes les raons que s'addueixen per negar l'evidència de les coses, n'hi ha una estúpida però poderosa. Es aquella que sintetitza la frase, "no em dóna la gana".

La unitat nacional dels catalans no ha cristal·litzat encara perquè a alguns catalans, "no els hi dóna la gana".

Es fa difícil de creure que hi hagi catalans als quals l'experiència obtinguda en una llarga lluita nacional, no els hagi fet modificar el seu criteri. Un senzill anàlisi dels fets ocorreguts porta a conclusions definitives del nostre cas, considerat en sí mateix i en relació a l'estat espanyol. Catalunya és una nacionalitat esclavitzada que sofreix avui la doble invasió del totalitarisme espanyol i de l'imperialisme castellà. La primera és una situació transitòria. Es tracta d'una modalitat política que s'avé, per la forma i el procediment, a l'afany de domini i absorció dels pobles que subjuga i d'expansió als altres pobles que va dominar un dia i sobre els quals no ha renunciat a les seves pretensions hegemòniques. La segona és una situació permanent. Es tracta de l'usdefruit d'uns drets usurpats. La modalitat actual és l'exacerbació de l'imperialisme que ha subsistit sota tots els règims i subsisteix encara en els medis espanyols a l'exili. Sota tots els règims, aquest imperialisme, ha pres formes

cautes i violentes; el mateix amb Monarquia que amb República. En conseqüència combatre el totalitarisme espanyol no vol dir precisament defensar la llibertat de Catalunya; la llibertat a què tenim dret, no aquella forma molla i suau de dominació que era una farsa. En canvi, defensar la independència de Catalunya implica necessàriament combatre el totalitarisme espanyol destruint-li les arrels unitàries que l'alimenten.

Tot això és tan evident que contradir-ho equival a posar en contra la pròpia voluntat. És "no donar-nos la gana".

Aquestes conclusions inclouen un programa d'acció per la derrota del totalitarisme en totes les seves formes i de reivindicació total, absoluta, de la nostra personalitat nacional. Significa la nostra incorporació a la causa democràtica amb personalitat pròpia.

Quan amb motiu de la dimissió del Consell de Londres i posteriorment amb el projecte de declaració col·lectiva, s'han dit tantes coses i s'ha desenfocat tant l'assumpte, hom pensa si els catalans ens hem begut el seny.

La unitat catalana té per base adoptar una posició nacional. Per definir-la calen conceptes clars i concrets. L'eixamplament del radi d'acció estimula masses suggerències inoportunes,

ha dit molt encertadament el nostre sacsejador.

Hem de proclamar el nostre dret a la independència, sense embuts, perquè és aquesta la única posició nacional i l'ambició de tots. Fins ara ningú s'ha atrevit a negar-ho, ni encara aquells eterns enamorats del crepuscle d'un Estat que va a la posta.

No proclamem la nostra ambició d'independència nacional, perquè "no ens dóna la gana", i el cert del cas és que el món no ho sabrà mentre no ho proclamem ben alt i amb energia. I quan per justificar que "no ens dóna la gana" es diu que aquest ideal possiblement no és assolible en la seva pura, es reconeix, però, que aquesta és la millor oportunitat que tenia per proclamar-lo.

Es cosa prèvia i indispensable que els organismes catalans fem aquesta proclamació. Ni les qüestions de legalitat que tant han fet parlar a tothom, ni els partits, ni res té importància en absència d'aquesta realitat nacional. Si ens deturem a pensar que la unitat catalana ha de donar amplitud i profunditat a l'esforç de tots i eficàcia positiva a l'obra de tots plegats, ens adonarem de la gran importància que té aquesta definició, ben clara i precisa, com a norma moral i d'actuació.

Cal que tots ens hi esforcem. Cal que ens dongui la gana.